

spojení s podrobnějším výsledkem obžalovaného a po případě s doklady, jichž se dovolával, možné. Neboť zřejmě uplynula do 5. září 1927 ode dne, kdy nejpozději byl skutek spáchán, t. j. ode dne 10. května 1927 doba tří měsíců podle § 532 tr. zák. při přečinech a přestupcích, na které určen jest zákonem jen trest jednoduchého vězení, tudíž i při přestupku § 3 zákona o maření exekuce, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Neuvažoval-li nalézací soud, ačkoliv doba promlčecí již uplynula, o případném promlčení skutku, ponechal mimo okruh svých úvah právní zařízení, které jest ve prospěch pachatelů trestných činů, takže použil zákona neúplně a tím nesprávně v neprospěch obžalovaného a dal důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 písm. b) tr. zák. Proto bylo, třebaže stížnost tento zmatek neuplatňuje, zrušiti odsuzující část rozsudku podle § 290 tr. ř. z moci úřední. Ve věci samé ještě rozhodnouti nelze. Ovšem nepřipouští porušení vážnosti úředního opatření, v němž pozůstává podstata přestupku § 3 zákona o maření exekuce, nápravu, takže není tu překážky promlčení, písm. b) § 531 tr. zák. Avšak rozsudkem není zjištěno a není ani popřeno, čeho třeba k posouzení, zda jsou tu další překážky uvedené tamtéž, zejména pod písm. c). Pro nedostatek těchto zjištění bylo vrátiti věc v rozsahu zrušení k opětnému projednání a rozsouzení soudu první stolice a přikázati ji okresnímu soudu, jelikož jde již jen o přestupek (§ 288 čís. 3 tr. ř.).

Čís. 3289.

Ustanovení § 134 tr. zák. netýká se pachatelova omylu v osobě, proti níž se útočí (error in objekto), vyslovujíc jen, že jest bez významu, zda vzešla z činu předsevzatého s úmyslem vražedným smrti osoby, k jejíž usmrcení úmysl pachatelův směřoval, či osoby jiné, nastal-li smrtelný účinek v osobě od předmětu vražedného útoku rozdílné následkem odchýlení se činnosti pachatelovy od směru, který jí pachatel dává (aberratio ictus). Výjimku tu nelze rozšiřovati na přičítání jiných zločinů (zločinu těžkého poškození na těle).

Omyl v předmětu útoku nemá právního významu.

(Rozh. ze dne 12. října 1928, Zm I 333/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 4. dubna 1928, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 a), b) tr. zák.

Důvody:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 písm. a), správně § 281 čís. 10 tr. ř., jelikož by při důvodnosti výtky přišlo v úvahu podpůrné hledisko § 335 tr. zák., vytýká zmatečnou stížnost právní mylnost větám rozhodovacích důvodů, že na činu nic nemění, že rána, platící V-ovi, dopadla na neznámého obžalovanému Ž-ého, protože úmysl, zra-

niti, tu byl a jest nerozhodné, zda klíč zasáhl osobu myšlenou či jinou; výjimka, stanovená v § 134 tr. zák. ohledně omylu v osobě a aberratio ictus pro zločin vraždy, neplatí, jak stížnost namítá, pro zločin těžkého ublížení na těle, jehož skutková podstata předpokládá naopak totožnost osoby, proti níž nepřátelský úmysl a čin pachatelův směřoval, s osobou, které pachatel skutečně ublížil, takže prý omyl v osobě (napadeného) vylučuje přiřítání zločinu těžkého uškození na těle. Stížnost není v právu. Ustanovení § 134 tr. zák. netýká se vůbec pachatelova omylu v osobě, proti níž útočí (error in objecto), vyslovujíc jen, že jest bez významu, vzešla-li z činu předsevzatého s úmyslem vražedným, smrt osoby, k jejíž usmrcení úmysl pachatelův směřoval, či osoby jiné, zda nastal smrtelný účinek v osobě od předmětu vražedného útoku rozdílné následkem odchýlení se činnosti pachatelovy od směru, který jí pachatel dává (aberratio ictus). Výjimku tu arcíť na přiřítání jiných zločinů, zejména zločinu těžkého uškození na těle rozšířiti nelze, a dlužno předpokládati pro zločin ten, že stíhaný výsledek těžkého poškození na těle nastal právě v oné osobě, proti které jedná pachatel v úmyslu nepřátelském. Po stránce té nabývá však napadená věta rozhodovacích důvodů — sama o sobě ovšem poněkud nepřesná — přesného určitého smyslu spojitostí s předchozím poukazem na mimosoudní doznání obžalovaného, že, chtěje bodnouti V-a, bodl omylem Ž-ého, který byl V-ovi podoben. I výstižnějšího ještě doznání obžalovaného před vyšetřujícím soudcem, že chtěl uhoditi V-a, avšak omylem uhodil jiného, pokládaje ho za V-a, rozsudek vzpomíná, poukazuje na ně v dalších předpokladech napadené věty slovy, že se obžalovaný ... při druhém svém výslechu ve vyšetřování úplně doznal. Zřejmě jest tudíž — a tomu nasvědčuje i doslov rozsudečného výroku — rozsudkem zjištěno, že obžalovaný jednal v nepřátelském úmyslu proti Ž-ému, v jehož osobě pak i výsledek těžkého poškození na těle nastal, a toliko současně jest předpokládán omyl obžalovaného, že osobou jím napadenou jest V. Při takto zjištěné totožnosti osoby, proti níž nepřátelský úmysl a útok obžalovaného, třebas se jeho záměr (pohnutka) nesl k újmě jiné osoby, směřovaly, a osoby, jež byla útokem skutečně zasažena, nejde o odchýlení se činnosti od zamýšleného směru (aberratio ictus), které by ovšem mělo závažný význam pro přiřítání činu, nýbrž jen o omyl v osobě, na niž s úmyslem nepřátelským útočeno (error in objecto). To uznává sama stížnost, odvozujíc beztrestnost obžalovaného výhradně z omylu v osobě napadeného a poškozeného. Omyl v předmětu útoku nemá však právního významu, jak uznávají — nehledíc k jiným — i Lammasch »Grundriss des Strafrechtes« IV. vyd., str. 40, a Stooss: »Lehrbuch des oesterr. Strafrechtes«. II. vyd. str. 99, jichž se proto dovolává stížnost pro opačný svůj názor neprávem. Ustanovením §§ 152 a 155 tr. zák. byla chráněna tělesná neporušenost jak Josefa V-a, tak i Františka Ž-ého. Právní statek, na něž útočil obžalovaný podle svého mylného předpokladu, a právní statek, který byl útokem skutečně dotčen, byly s hlediska trestního zákona úplně rovnocenné. Třebaže měl obžalovaný omylem za to, že osobou, proti níž jednal v úmyslu nepřátelském, jest V., mohl, ba musel v jednání svým shledati (§ 3 tr. zák.) skutek rázu stíhaného ustanovením § 152 (155) tr. zák. Omylu, který má na zřeteli jediné, pro závažné omyly

směrodatné ustanovení § 2 písm. e) tr. zák., to jest omylu, pro který nebylo pachateli možno spatřovati v činu zločin, tu není a skutek obžalovaného byl proto přes omyl v předmětu útoku právem podřaděn pod (přísnější) ustanovení § 152, 155 písm. a), b) tr. zák. Stížnost jest bezdůvodná i byla proto zamítnuta.

Čís. 3290.

Soulož, kterou podnikne žena s chlapcem, jemuž není ještě 14 let, není trestnou podle § 128 tr. zák., který vyžaduje jiný způsob pohlavního zneužití než soulož, ani podle ustanovení § 127 tr. zák., podle něhož je předmětem soulože výlučně osoba ženského pohlaví; spadá však po případě pod ustanovení § 20 čís. 1 a 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. října 1928, Zm II 189/28.)

Neivvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 16. března 1928, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zprznění podle § 128 tr. zák., potud, že napadený rozsudek ve výroku, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zprznění podle § 128 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících zrušil jako zmatečný a obžalovanou i ve směru, jehož se dotýkal zrušený nyní výrok o vině, uznal vinou přestupky podle § 20 čís. 1 a 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n., jichž se dopustila tím, že v létě 1927 způsobem, který je s to, by vzbudil pohoršení a urazil stud, vybízela a nabízela se ke smilstvu a osobu nedosáhnuvší šestnácti let, totiž Oldřicha P-a dne 12. srpna 1914 narozeného ke smilstvu sváděla. Za tyto činy, jakož i za další přestupky, jimiž byla právoplatně uznána vinnou rozsudkem po této stránce nenapadeným, vyměřil obžalované znovu trest.

Důvody:

Zmateční stížnost právem napadá důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) (správně 10) tr. ř. odsouzení obžalované pro zločin zprznění podle § 128 tr. zák., iemuž bylo podřaděno zjištěné jednání obžalované, že zvala hochy Oldřicha P-a a Antonína K-e, oba ve stáří pod 14 let, aby šli s ní do síně, by si mohli s ní »zaš«; v síni se ptala, kdo má sebou peníze. P. jí na to dal korunu a dvě jablka; pak se obžalovaná opřela o dvěře, rozepnula P-ovi punt a když viděla, že mu přirození stojí, odkryla se a chtěla, by s ní š; P. se skutečně o to pokoušel, avšak marně, poněvadž byl malý a se tam nedostal. Úmysl obžalované, která podle zjištění soudu prvé stolice jednala takto pro ukojení svých chlípných choutek, nesl se podle zjištěného vyzývání i jednání obžalované přímo k souloži s nedospělým chlapcem Oldřichem P-em, který se o ni též pokusil. Soulož, kterou podnikne žena s chlapcem pod 14 let, není trestnou podle § 128 tr. zák., který vyžaduje jiný způsob pohlavního zneužití než onen v § 127 tr. zák. uvedený, totiž

